

ע"פ 34795/06/16 - מדינת ישראל נגד ליאור פלטיאל גלפנד

בית הדין הארצי לעבודה
לפני: השופטת לאה גליקסמן, השופט אילן איטח, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה
ע"פ 34795-06-16

ניתן ביום 07 פברואר 2017

המעוררת

מדינת ישראל

המשיב

ליאור פלטיאל גלפנד

בשם המעוררת - עו"ד עדי צימרמן ועו"ד ענבר סהראי
בשם המשיב - עו"ד זרי חזן ועו"ד דפנה שגאל

פסק דין

השופט אילן איטח

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי בתל אביב-יפו (השופט הבכיר יצחק לובוצקי; ת"פ 29175-09-13), שבו התקבלה טענת המשיב שלפיה "אין להשיב לאשמה" וכפועל יוצא מכך הוא זוכה מביצוע עבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר.
2. בפתח הדברים נציין כי הגענו למסקנה כי דין ערעור המדינה להתקבל.

רקע

3. נגד המשיב ורעייתו - גב' רונית גלפנד, הוגש כתב אישום ובו יוחסה להם עבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר וזאת בניגוד לסעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן - **החוק**). לפי הנטען בכתב האישום (המתוקן), הנאשמים - המשיב ורעייתו, היו במועד הרלוונטי לכתב האישום הבעלים והמחזיקים של בית פרטי ברמת השרון (להלן - **הנכס**); ביום 27.1.13 בשעה 11:00 או בסמוך לכך נערכה בנכס ביקורת ונמצאה בו עובדת זרה, נתינת הפיליפינים, שהועסקה על ידי בני הזוג ללא היתר (להלן - **העובדת**). נטען כי העובדת הועסקה (והולנה) על ידי בני הזוג כחודש עובר למועד הביקורת.
4. ביום 3.5.16 נשמעה פרשת התביעה שבמסגרתה העיד המפקח מר ניר מזרחי (להלן - **המפקח מזרחי**). בעדותו אישר המפקח מזרחי כי ברשימת העובדים (ת/5) ציין שהמעסיקה של העובדת היא הרעייה (הנאשמת מס' 1), וכן השיב לשאלות בית הדין כך:

"כשרשמתי שהגיעה הנאשמת 1, כלומר רונית, וכשרשמתי שהזדהינו לפניו ורשמתי שהיא בעלת הבית ושהיא אמרה רק שהעובדת עובדת אצלה בניקיון, וכשבית הדין שואל האם הוא מבין נכון שההתרשמות שלי 'בזמן אמת' היתה שהעובדת מועסקת על ידי רונית, אני משיב: נכון. אני התרשמתי שהעובדת עובדת."

5. עוד העיד לפני בית הדין האזורי המפקח ערן הרשקוביץ (להלן - **המפקח הרשקוביץ**). המפקח הרשקוביץ העיד כך:

"לשאלתך - הנאשם 2 מסר בחקירתו שכל נושא משק הבית הוא באח[ר] אשתו בלבד, זה מה שאני רואה שכתוב בחקירה. אכן הנאשם 2 טען שהוא לא מתערב בהעסקת העובדת על ידי אשתו בנקיון.

לשאלתך - לפיה הנאשמת הסבירה שהתובעת 1 [כך במקור - א.א.] היא היחידה שטיפלה בעניינים מול העובדת, אני משיב: העובדת טענה שבעלה של הנאשמת 1 עובד הרבה מחוץ לבית והוא לא התעניין בכלל בנושא של העובדת ובנושא של הניקיון."

ובהמשך:

"לשאלתך - נכון שהנאשמת 1 היא זו שעשתה את הביטוח לעובדת וזה על שמה מ- 15/1/13 (סומן נ/1)."

6. בתום פרשת התביעה בחרה הרעיה להודות בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום ולטעון לעונש. המשיב (הנאשם מס' 2) מצידו בחר לטעון כי "אין להשיב לאשמה". כן טען ב"כ המשיב כך:

"אני מסב את תשומת לב בית הדין לעשות [צ"ל: לעדות - א.א.] של העד תביעה מס' 1 אשר בתשובה לשאלת בית הדין, הודה בהגינותו שהנאשמת כבר בהזדמנות הראשונה והתגובה הראשונה, קיבלה על עצמה את האחריות והצהירה שהעובדת היא עובדת שלה, כך גם עולה מההודעות של הנאשמים שהוגשו לבית הדין, ועובדה זאת גם אושרה על ידי עד תביעה מס' 2."

הכרעת הדין

7. בית הדין קיבל את טענת "אין להשיב לאשמה" והמשיב זוכה מביצוע העבירה שיוחסה לו. וכך קבע בית הדין האזורי:

"עולה בבירור מעדותו של עד תביעה מס' 1 [המפקח מזרחי - א.א.], כי נאשמת מס' 1 קיבלה על עצמה את האחריות באופן בלעדי כבר במעמד האירוע, והדברים גם נרשמו במפורש בסיפא ל- 2/ת שהוא דוח הפעולה שנערך בסמיכות לביקור שבו נמצאה העובדת הזרה ללא רישיון.

גם בהודאות שני הנאשמים עצמם, לא מצאתי כי נאשם 2 קשר עצמו להעסקה הבלתי חוקית, וגם נאשמת מס' 1 במפורש מדברת על קבלה לעבודה בתשלום שכר לעובדת על ידה ועל ידה בלבד.

יתר על כן, עולה מדוח האירוע 2/ת, שנאשם מס' 2 בעודו מדבר עם המפקח בטלפון בעת האירוע עצמו, הוא לא ידע לומר מאומה אלא הפנה לרעייתו וביקש שימתינו להגעתה על מנת שהיא תיתן את ההסבר. דבר המלמד שגם 'בזמן אמת' הנאשם 1 עצמו לא היה בקיא כלל בפרטים הנוגעים להעסקת העובדת.

ב"כ הנאשמים הצביע על גורמים נוספים המחזקים זאת לרבות הביטוח הרפואי נ/1 שנעשה לעובדת, והכל ביחד מביא אותי למסקנה שאין לדרוש מנאשם 2 להשיב לאשמה, ואפילו מבלי להיזקק להכרעת דינה המפורטת של כב' השופטת רובוביץ ברכש המחדדת את הבעייתיות שבסוגיה הנוגעת להרשעת מספר בני משפחה בהעסקה שלא כדין של עובדת, כאשר רק אחד מבני המשפחה היה 'המוציא והמביא' הנוגע לעניין."

הטענות בערעור

8. במסגרת הערעור טוענת המדינה כי לא היה מקום לקבל את טענת "אין להשיב לאשמה", שכן היו די ראיות לכך שהמשיב, שמנהל עם רעייתו משק בית, ידע כי העובדת מועסקת בעבודת משק בית בביתו ומתגוררת בחדר במרתף ביתו; ידע כי מדובר בעובדת זרה וכעולה מחקירתו הסתפק בתשובת רעייתו כי "הכל בסדר איתה" (עם העובדת - א.א.), כל זאת מבלי שבדק את מעמדה בארץ והאם ניתן להעסיקה באופן חוקי בעבודות משק ביתו. לגישת המדינה, ראיות אלה מספיקות לשם הרשעתו של המשיב ולא כל שכן לשם חיובו להשיב לאשמה. לטענת המדינה, בית הדין האזורי התעלם מכך שהוכח כי העובדת נמצאה עובדת בנכס המשיב, ומקיומה של החזקה הקבועה בסעיף 4א לחוק לפיה **"יראו מחזיק במקרקעין כמי שהעסיק עובד זר שנמצא עובד במקרקעין, אלא אם כן הוכיח המחזיק אחרת"**. לשיטת המדינה די בקיומה של החזקה על מנת לחייב המשיב להשיב לאשמה כדי לסתור את החזקה.

9. המשיב טוען כי דין הערעור להידחות. לטענתו, הכרעת הדין מבוססת על קביעות עובדתיות לאור ראיות המאשימה (המדינה) והעדויות שנשמעו ולפיהן "אין קשר בין המשיב ובין ההעסקה הנטענת" ורעייתו קיבלה על עצמה את האחריות המלאה על העסקת העובדת. מוסיף המשיב וטוען כי אין להתערב בקביעות העובדתיות של בית הדין האזורי. עוד נטען כי המשיב לא קיבל את העובדת לעבודה; לא שילם לה את שכרה; לא קשר עצמו להעסקתה; רוב זמן ההעסקה שהה בחו"ל; ב"זמן אמת" לא ידע דברים על העסקתה והפנה את מפקחי המדינה לרעייתו; הביטוח הרפואי נרכש על שם הרעייה; ואף מפקחי המדינה התרשמו כי הרעייה היא שהעסיקה את העובדת הזרה.

הכרעה

10. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים ועיינו בכלל החומר המצוי בתיק, הגענו לכלל מסקנה כי דין ערעור המדינה להתקבל וכפועל יוצא מכך יש לדחות את טענת המשיב כי "אין להשיב לאשמה". בהתאם, יוחזר עניינו של המשיב לבית הדין האזורי להמשיך משפטו. להלן נפרט את טעמינו.

יסודות העבירה בעבירה של העסקת עובד זר שלא כחוק

11. סעיף 2(א) לחוק קובע כי "מעסיק" ש"העסיק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכוח חוק הכניסה לישראל והתקנות לפיו", או "העסיק עובד זר בניגוד להוראות סעיף 1ג" - עבר עבירה פלילית. בכתב האישום יוחס למשיב ולרעייתו ביצוע עבירה לפי החלופה השנייה - העסקה בניגוד להוראות סעיף 1ג לחוק^[1]. סעיף זה קובע כי "לא יקבל אדם עובד זר לעבודה, אלא אם כן הממונה או עובד משרד הפנים מטעמו, התיר בכתב את העסקתו של העובד הזר אצל אותו מעסיק, ובהתאם לתנאי ההיתר..." (הדגשה הוספה - א.א.).

12. על מנת להרשיע בעבירה על פי החלופה השנייה של סעיף 2(א) לחוק, על המדינה להוכיח, מבחינת היסודות העובדתיים של העבירה, כי נמצא אדם שהעסקתו טעונה היתר - קרי, אדם שהוא בבחינת "עובד זר" - מי שאינו אזרח או תושב ישראלי^[2]; כי היתר לעובד הזר לעבוד אצל המעסיק לא היה, וכי הנאשם הוא שהעסיק אותו. מבחינת היסוד הנפשי - קיומה של מודעות^[3].

זהות המעסיק ביחסי עבודה עם עובד משק בית

13. הלכה פסוקה כי היותו של אדם בבחינת "עובד" הוא דבר הקרוב לסטטוס, ובהתאמה מעמדו של המעסיק. על זיהוי המעסיק במקרה של העסקת עובד סיעוד נקבעו בעניין **אפללו**^[4], מפי חברתי השופטת סיגל דוידוב-

מוטולה, הדברים הבאים - שהם יפים, בשינויים המחוייבים, גם לענייננו:

"הלכה פסוקה היא כי זהותו של מעסיק אינה נקבעת על פי הגדרות הצדדים עצמם, כי אם על סמך בחינה מהותית של כלל נסיבות המקרה, 'ותוך העמדת תכליתם של דיני העבודה מול עינינו, וביתר ספציפיות - התכלית של הכרה ב"מעסיק" ככזה' (ע"ע 478/09 יצחק חסידים - עיריית ירושלים, מיום 13.1.2011; להלן - עניין חסידים)." (הדגשה הוספה - א.א.)

ובהמשך:

"זהות המעסיק בענף הסיעוד נדונה בהרחבה בהלכת בירגר, ונקבע בה מפי חברי השופט רבינוביץ כי 'נקודת המוצא במקרים מעין אלה היא כי המטופל, עימו בדרך כלל נקשר חוזה העבודה, הוא מעבידו של המטפל, ולכן תביעה למימוש זכויות הנובעות מתקופת עבודתו של המטפל ומסיומה יש להגיש כנגד המטופל, או העיזבון במידה שהמטופל הלך לעולמו'.

נקודת המוצא עליה מתבססת הלכת בירגר היא כי כאשר עובד מועסק במשק ביתו של מאן דהוא, ולצרכיו - קמה חזקה עובדתית כי האדם עבורו מבוצעת העבודה הינו המעסיק. גם אם מדובר באדם שנוזקק לעזרה סיעודית - אין בעובדה זו כשלעצמה כדי לשלול את היותו אדם בגיר ועצמאי, או כדי ללמד כי אינו יכול לדאוג לענייניו; אין לפיכך מניעה כי המטופל הסיעודי יהא צד להסכם עבודה, או לכל הסכם אחר (סעיף 2 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב - 1962).

נקודת המוצא האמורה ניתנת לסתירה, ככל שכלל נסיבותיו של המקרה מצביעות על כך שאדם אחר הינו המעסיק - בין במקומו של המטופל הסיעודי ובין במשותף עימו. עם זאת, בעת בחינה נסיבות המקרה יש לתת את הדעת למאפייני הייחודיים של ענף הסיעוד, 'בו במקרים רבים אין ביכולתו של המטופל לטפל בענייניו השוטפים, ולכן נדרשת עזרתו של בן המשפחה' (הלכת בירגר; כן ראו את ע"ע 1423/04 עדנה קסטליו - יהודית ציטרינבאום, מיום 7.4.2005)." (הדגשה הוספה - א.א.)

14. בהיקש מהכללים הנ"ל, נקודת המוצא במקרה של עובד משק בית היא שיחסי העבודה נקשרו בינו ובין המחזיקים בבית שהם אלה אשר נהנים מעבודתו. בהעדר ראיה לסתור, משק הבית הוא בבחינת שותפות שהשותפים בה - בני הזוג, יחד ולחוד, הם מעסיקיו של העובד.

15. עוד נזכיר את הוראת סעיף 4א לחוק אשר קובעת כי **"יראו מחזיק במקרקעין כמי שהעסיק עובד זר שנמצא עובד במקרקעין, אלא אם כן הוכיח המחזיק אחרת"**.

אין להשיב לאשמה

16. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן - **החסד"פ**), שעניינו זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה, קובע כך:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."

17. ההלכה בדבר אופן הפעלתו של סעיף 158 לחסד"פ סוכמה בספרו של **קדמי**^[5]. בתמצית, הובהר כי המשמעות המעשית של העדר הוכחה לכאורה בהקשר של סעיף 158 לחסד"פ היא שאין בראיות התביעה כדי לבסס הרשעה **"אפילו יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי"**.

18. הדברים הוצגו על ידי בית המשפט העליון בעניין כחלון כך:

"..... אם בשלב הדיוני של תום פרשת-התביעה עולות מן החומר שתי קבוצות של ראיות, אחת המתפרשת לטובתו של הנאשם והשניה לחובתו, הרי אין בית-המשפט שוקל עם תום פרשת-התביעה את שתי הקבוצות של העדויות ומעריך את מידת מהימנותן זו מול זו, אלא רק בוחן ובודק אם אכן קיימות ראיות לכאורה להוכחתו של האישום. הוזה אומר, אם יש בכל החומר שהובא בפני בית-המשפט ראיות לכאורה לביסוסו של האישום, אין הללו מאבדות ממשמעותן בתור שכאלה, בשלב הדיוני שעליו מדובר, בשל כך בלבד כי קיימת חלופה אפשרית העולה מתוך אותו החומר (למשל מהודעתו של הנאשם בפני המשרה שהוגשה על-ידי התביעה), הסותרת את הראיות לכאורה שהוגשו על-ידי התביעה. כדברי השופט חשין ב-ע"פ 26/49, [2], הנ"ל:

'השאלה היא: האם ההוכחות שהובאו על-ידי הקטיגוריה ללא שקילה של קבוצה כנגד קבוצה, יש בהן כדי להטיל על המשיב להשיב על האשמה ולתת הסבר לאשר הוכח לכאורה'.

המסקנות העיקריות העולות מן האמור לעיל הן אלה:

בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1], הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה (Practice Note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:

- א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או
- ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן ((All 1 (1962) E.R. 448). אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות.

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה ע"פ 48/42, [5], הנ"ל)." (הדגשות הוספו - א.א.).

מן הכלל אל הפרט

19. על רקע האמור הגענו לכלל מסקנה כי לא היה מקום לקבל את טענת המשיב שלפיה אין להשיב לאשמה. שכן, איננו סבורים כי ראיות התביעה אינן מבססות לכאורה את אשמתו של המשיב, וזאת מן הטעמים הבאים. נדגיש כי המפורט להלן הוא ברמה הלכאורית בלבד, שכן טרם נפרשה פרשת ההגנה:

- א. מעבר לחזקה הקבועה בסעיף 4א לחוק, פועלת החזקה הקבועה מתחום משפט העבודה שלפיה בין העובדת ובין המשיב נקשרו יחסי עבודה בהיותו נהנה ישיר מעבודתה במשק הבית שלו ושל רעייתו.

ב. מעבר לקיומה של החזקה הרי שמחקירתו של המשיב (ת/7) עולה לכאורה כי הוא ידע על העסקתה של העובדת במשק ביתו. עוד עולה מחקירתו כי במענה לשאלה האם בדק עם רעייתו מה מעמדה של העובדת הזרה השיב, בין היתר, כי "אישתי אמרה לי שהכול בסדר איתה והסתפקתי בזה". דהיינו, על אף שמרבית הזמן לא היה המשיב בבית ועל אף שב"חלוקת" התפקידים שבינו ובין רעייתו - האחרונה היא שמטפלת בהעסקת עובדת משק הבית, לא עולה, לכאורה, כי המשיב נטול כל מעורבות בהעסקת העובדת, מה עוד שמעורבות זו אינה תנאי שאין בילתו לקיומם של יחסי עבודה.

ג. זאת ועוד, יוזכר כי בשלב של "אין להשיב לאשמה" די בראיות דלות, ובמקרה שלפנינו הראיות יותר מ"דלות". ויובהר, ולו למען הזהירות, כי אין לפנינו מקרה קיצוני שבו לא הובאה כל ראיה לכאורה לקיומם של יחסי עבודה בין המשיב ובין העובדת או כי ראיות התביעה כולן הן כה בלתי אמינות.

ד. בית הדין האזורי פרט בהכרעתו מספר נימוקים. אלא שיש קושי בקבלת אותם נימוקים, ונסביר:

(1) העובדה כי רעיית המשיב קיבלה על עצמה, במעמד הביקורת, את האחריות להעסקת העובדת באופן בלעדי, לכאורה אינה שוללת את האפשרות לקיומם של יחסי עבודה בין העובדת ובין המשיב.

(2) אפילו יונח כי המשיב, בעת חקירתו, לא קשר עצמו להעסקת העובדת- אין בכך, לכשעצמו, כדי לשלול את כוחה של החזקה שבסעיף 4 לחוק ואת החזקה במשפט העבודה בנוגע לזהות הצדדים ליחסי העבודה בכלל ובמשק בית בפרט, חזקות שאותן על המשיב להפריך.

(3) הוא הדין בראיות שעליהן הצביע בית הדין האזורי ואלו הן: הרעייה היא שקיבלה לעבודה את העובדת והיא ששילמה את שכרה; העדר בקיאות של המשיב ב"זמן אמת" בכל הנוגע לפרטי העסקתה של העובדת; העובדה כי הביטוח הרפואי הוצא על שם הרעייה. בכל ראיות אלה, אין כדי להצדיק קבלת טענה של אין להשיב לאשמה.

סיכום

20. מכל המקובץ עולה כי לא היה מקום לקבל את טענת המשיב ש"אין להשיב לאשמה". הוכח לכאורה היסוד העובדתי בדבר היות המשיב, ביחד עם רעייתו, מעסיק של העובדת, ולכן עליו להשיב לאשמה.

21. למען הסר ספק נציין, הגם שהדבר לא עלה, כי על פני הדברים לכאורה (בשלב זה לצרכי סעיף 158 לחסד"פ) עלה בידי התביעה להוכיח גם את היסוד הנפשי^[6]. עדיין בתום ההליך יש לבחון אם הוכח היסוד הנפשי מעבר לכל ספק סביר.

22. לאור האמור - ערעור המדינה מתקבל ועניינו של המשיב יוחזר לבית הדין האזורי להמשך משפטו.

על פסק הדין ניתן לערער לבית המשפט העליון לאחר קבלת רשותו לכך. בקשת רשות ערעור יש להגיש לבית המשפט העליון תוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

לבקשת הצדדים, פסק הדין יישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ז (07 פברואר 2017) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

אילן איטח,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

[1] להבדלים אפשריים בין יסודות העבירה לפי חוק הכניסה לישראל ובין יסודות העבירה לפי החוק ולהבדלים בענישה ראו: רע"פ 6831/09 **פואד טורשאן נ' מדינת ישראל**, (18.7.11) בסעיף 9 לפסק הדין.

[2] ראו הגדרת "עובד זר" בסעיף 1 לחוק.

[3] ע"פ (ארצי) 14758-12-14 **מדינת ישראל נ' סיון ברקוביץ**, (1.1.17) (להלן - **עניין ברקוביץ**).

[4] ע"ע (ארצי) 60/10 **Timalsina Prasad Bishnu - יוסף אפללו**, (4.10.11). ראו גם: ע"ע (ארצי) 660/06 **ישי בירגר - ג'ונל קטיבוג**, (23.1.08).

[5] יעקב קדמי, **סדר הדין בפלילים** (דיונון הוצאה לאור, 2009) בעמ' 1445 - 1452. ראו גם: ע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון**, פ"ד לב(1) 170 (1977) והאסמכתאות שם (להלן - **עניין כחלון**); דב"ע (ארצי) 8-14/97 **מדינת ישראל נ' גוד נייט סנטר בע"מ**, פד"ע לג 221 (1998).

[6] השוו: **עניין ברקוביץ**.